

[Arbejdsministeren]

lægge hindringer i vejen for. Men vi må også erkende, at vi aldrig rigtig har taget konsekvensen af det. Børn tager tid. Børn koster penge. Og vi har vist aldrig rigtig – hverken privat eller hos organisationerne på arbejdsmarkedet eller i det politiske system – taget konsekvensen af det.

Derfor har dette været en væsentlig debat, og Kristeligt Folkeparti skal have tak – selv om vi ikke umiddelbart kan tilslutte os forslagene – for den ildhu, hvormed de fortsætter med at køre deres synspunkter frem om dette her. For det er nogle væsentlige synspunkter.

Jeg har nogle få kommentarer til nogle principielle ting. Jeg tror, det var fru Jytte Andersen, der sagde, at der var behov for et initiativ over for parterne. Der var vel behov for at sende et kraftigt signal til parterne. Det er jeg enig i. Spørgsmålet er blot, hvad det er for et signal, som går til parterne. Og jeg må sige efter adskillige års erfaring med arbejdsmarkedspolitik, at hvis signalet er, at hvis man ikke på arbejdsmarkedet får løst det her, så løser vi det i Folketinget – det er den mest sikre metode til, at parterne ikke løser det. Sådan er erfaringerne på andre områder, og sådan vil de også være her. Vi har behov for at sende et signal til parterne, men det skal være et signal, der påvirker, at parterne gør noget ved det og ikke bare tænker, at det ordner Folketinget nok. Det er det ene, jeg ville sige.

Det andet er om kvindernes generelle situation på arbejdsmarkedet. Vi har en stor arbejdsløshed. Og vi skal passe enormt på, når vi drejer på nogle skruer, at vi ikke i realiteten lægger noget kønsdiskriminerende ind.

Hr. Glønborg var så stolt over, at forslaget fra Kristeligt Folkeparti var totalt kønsneutralt. Så vidt jeg kan konstatere umiddelbart, har hr. Glønborg ret i det. Men når man ser på virkeligheden, vil det ikke virke kønsneutralt. Vi er fuldstændig klar over, at selv om vi mener, der skal være lige ret for far eller mor til at vælge forskellige ordninger, vil det i langt, langt de fleste tilfælde, sådan som holdningen er i danske familier, være kvinden, der er den tilbageholdende med at være på arbejdsmarkedet i forhold til manden. Vælger vi en ordning, hvor der er en speciel orlov for småbørnsforældre, hvor stor en procentdel vil så være kvinder? Mon jeg gætter meget forkert ved at sige, at det nok er 90 pct.?

Derfor betyder resultatet af dette utrolig meget for kvindernes placering på arbejdsmarkedet. Og dér er jeg vældig bekymret for ordninger, der kan komme til at betyde en diskriminering af kvinder i ansættelsessituationen. Vi kan lige så godt sige det rent ud, at hvis man laver ordninger, der i høj grad og fortrinsvis vil blive benyttet af kvinder, så spiller det en rolle, når arbejdsgiveren fører personalepolitik. Dermed mener jeg ikke, at vi skal give op, det skal vi bestemt ikke, men vi skal være klar over, at sådan fungerer tingene i virkelighedens verden. Og derfor skal vi være voldsomt omhyggelige med, hvilke instrumenter vi tager i anvendelse.

Flere ordførere har været inde på arbejdstiden. Arbejdstiden på det danske arbejdsmarked er stadig væk stærkt præget af, at vi engang har haft et industrisamfund, hvor man startede på arbejde, når fabriksfløjten lød om morgenen, og så gik man hjem igen, når fabriksfløjten lød om aftenen. Men sådan er virkeligheden jo ikke i dag. Og sådan vil virkeligheden heller ikke være fremover.

Der er oceaner af muligheder for, at vi kan indrette os mere fleksibelt med hensyn til arbejdstiden. Den ugentlige arbejdstid kan være mere fleksibel, altså fra dag til dag. Arbejdstiden kan være forskellig hen over året, og arbejdstiden kan være forskellig hen over livet. Jeg tror, det var fru Bente Juncker, der nævnte muligheden for en tidbank. Og fru Lone Dybkjær var inde på synspunktet om, at man kan variere arbejdstiden hen over et livsforløb. Der er virkelig mange muligheder at tage fat på. Men det forudsætter, at man begynder at tænke mere fleksibelt på arbejdsmarkedet og hos parterne på arbejdsmarkedet.

Her skal der også være en langt større tilbøjelighed til at anerkende, at der skal være muligheder for at arbejde på deltid. Det har vi diskuteret i adskillige år, og der er desværre stadig væk store, væsentlige overenskomstområder, hvor mulighederne for at arbejde på deltid næsten er nul.

I efteråret diskuterede vi ældres placering på arbejdsmarkedet, og vi var langt fremme i retning af et system, der ville betyde, at mange ældre ville få mulighed for at kunne arbejde på deltid. Jeg håber meget, at vi i løbet af 1992 kommer frem til et resultat, som vil være et gennembrud for de ældre til at kunne arbejde på deltid.